

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΑ έντολή:
—Μάλιστα. Πρέπει να πᾶς ἀπόψε σ' ὄλα τὰ παλαιοπωλεία πού πουλοῦν κυρίως ρούχα ἐργατικά καὶ διάφορα ἐργαλεία. Θά προσπαθήσης γὰρ μάθης ποίος παλαιοπωλὴς πούλησε στὶς 7 Μαΐου ἡ λίγες μέρες πρὶν, ἐργαλεία καπινοδοκοκαθαριστοῦ καὶ τὸν παλαιοπώλη αὐτὸν θά τὸν καταφέρης, μὲ κάθε τρόπο, νὰ σοῦ δώσῃ τὴ χαρακτηριστικὰ τὸ ἀγοραστοῦ κί' ἀνεῖνε δυνατὸν καὶ τ' ὄνομά του. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν ἔχῃς τελειωμένη στὶς 11, γιὰτί στὶς 12 τὰ μεσάνυχτα, πρέπει νάσαι στὴ Σταθιοῦ Σέντουελ, κί' ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν ταβέρνα τοῦ Πήφστηκ - Τζῶν, ὅπου θὰ μὲ περιμένῃς ὡποπο νάρθω. Πήγαινε λοιπόν... Πιστεύω πὸς θὰ τὰ καταφέρῃς..

Μετά τὴν ἀναχώρησι τοῦ βοηθοῦ του, ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ξαπλωμένος στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντας ἀδιακόπως, θυθίστικε σὲ θαθεὶα συλλογῇ. "Ἄξαφνα ὅμως τινάχτικε ὀρθῶς, καθόστικε τὴν πῖπα του θιαστικὰ καὶ ὕστερα ἀνοιξε τὸ πλουσιώτατο ἱματιοφυλάκιό του καὶ πήρε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἓνα ναυτικὸ κουστομῖ.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε μεταμορφωθῆ τελείως. "Ὅποιος τὸν ἔβλεπε θάλεγε πὸς εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἓναν παλιό, θαλασσαρμαμένον ναύτη.

—"Ἄ, δὲν εἶμαι καὶ τόσο τέλειος ναύτης! ψιθύρισε ὡστόσο ὁ Σέρλοκ Χόλμς, χαϊδεύοντας τὴν ψευτικὴ γενειάδα του μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Θέλουζ ζωήρημα τὰ φρύδια μου... Ἐπίσης πρέπει νὰ κοκκινίσω λίγο ἀκόμη τὰ μάγουλά μου καὶ τὴ μύτη μου. Ἐτοι θὰ δείχνω πὸς τὸ τσοῦζω γιὰ καλά.

Κί' ἀφοῦ μακιγιαριστικὴ ὅπως ἤθελε, ζωγράφισε στὸ μισάνοιχτο στήθος του μιά ἀγκυρὰ καὶ τὶς λέξεις, πού ἦσαν γραμμένες καὶ στὶς κορδέλλες τοῦ κασκέτου του, δηλαδή: "H. M. S. Καναδάς".

—Θαυμάσια! φώναξε τέλος ὁ Χόλμς, κυττάζοντας μὲ ἱκανοποίησι στὸν καθρέφτη του. Περιφύμα τὰ κατάφερα!... Ὁ Χάρρο θά στοιχηματίσει πὸς πήγα καὶ στυγματοστικὰ!... Γιὰ τὴν ἀγκυρὰ μάλιστα, θάλεγε πὸς τὴν ἔκανε μεγάλως τεχνίτης!

Καὶ σὲ λίγο, ἀφοῦ ἐφοδιάστικε μ' ἓνα περιόστροφο, μιά σιδερένια γροθιά, ἓνα χρονόμετρο, μιά μικρὴ πέτινη ἐργαλειοθήκη, μὲ μολύβι καὶ γαρί, ὅγικε ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ψιθυρίζοντας:

—Ἐταί εἶμαι ἐφοδιασμένος γιὰ ὅτιδήποτε κί' ἀν' μοῦ τύχῃ! Στὸ βρόμῶ ὁ διάσημος ἀστυνομικός θάβιζε σιγά, μὲ τὰ χεῖρα στὶς τσέπες, καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ χάδευε μπροστὰ στὶς θιπρινὲς τῶν καταστημάτων, στὶς ὁποῖες ὀρισκόντουσαν ἀντικείμενα πού μπορούσαν νὰ ἐνδιαφέρουν ἓνα ναυτικὸ.

Κάθε φορὰ ὅμως πού στεκόταν σὲ μιά θιπρίνα ἔβριχνε συγχρόνως πῖσω του μιά γρήγορη ἐρευνητικὴ ματιὰ, γιὰ νὰ θεσθαιωθῇ, ἀν πραγματικὰ δὲν τὸν παρακολούθουσε κανεὶς. Ὅταν ἐθεσθαιώτικε ἀπολύτως γι' αὐτὸ ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀνέθηκε σ' ἓνα τραῦ καὶ μετὰ μιά ὥρα κατέβηκε σ' ἓνα τρισκότεινο δρόμῶ, ὁ ὁποῖος ὀδηγοῦσε στὸ σταθιοῦ Σέντουελ, πού ἦταν ἐπίσης θυθισμένος στὸ σκοτάδι ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ὁ μετεμφισμένος ἀστυνομικός προχώρησε ὡς τὴν τελευταία γωνία τοῦ δρόμου αὐτοῦ καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα υυκτερινὸ κέντρον, πᾶνω ἀπ' τὴν εἰσοδοῦ τοῦ ὁποῖου ἦταν κρημακμένον μιά ταμπέλα φωτισμένη ἀπ' τὸ ἀδύναμο φῶς ἓνος πρᾶσιου φαναριου.

—Στὸ Μήφστηκ - Τζῶν! διάθεσε συλλαβίζοντας δυνατὰ ὁ ναύτης μας τὴν ἐπιγραφὴ τῆς πολυθρόνης ταβέρνας.

Καὶ μετὰ χάθηκε σ' αὐτὴν κί' ἀφοῦ γλῶστικες ἀθροῦθως ἀνάεσε ἀπὸ κάμποσα τραπέζια, κάθισε σ' ἓνα τραπέζι, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς κακοφατισμένης καὶ πνιγμένης στὸν καπνὸ ταβέρνας.

Μόλις κάθισε ὁ ναῦτης μας, ἔβριξε μιά γρήγορη ματιὰ γύρω του. Οἱ ἄνθρωποι πού γλειπόσαν γύρω του ἦσαν ἀπ' τοὺς συνηθισμένους τύπους πού συχνάζανε πάντα μέσα στὸ ὕποπτο αὐτὸ κέντρο: Γυναῖκες παραστρατιμικές, ἀποτυχημένοι καλλιτέχνες, πρῶνν φοιτητὰ, ναῦτες, λαποδύτες, ἀπατεῶνες μὲ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι καὶ ἄλλα ναυδῖνα γιὰ τῆς ζωῆς μὲ ἔλεινῃ κί' ἀειδοακρικὴ ἐμφάνισι. Ἄλλὰ κανεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν τράβηξε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ναῦτη μας, ὅσο ἓνα καταπληκτικὰ ὄγρω, ἀλλ' ὡμορφο παλληκάρι εἰκοσιπέντε χρόνιου περιπου, πού

μολοντί ἦταν κομψότατα ντυμένο εἶχε τὸ κεφάλι του ξυρισμένο. Ὁ νέος αὐτός καθόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ ναῦτη μας, μαζῶ μὲ μιά γυναίκα, πού τὸ στερανωμένο μὲ ζανθὰ μαλλιά πρόσωπό της εἶχε λεπτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ διατηροῦσε ἀρκετὰ ἴχνη μᾶς ἐξαιρετικῆς ὡμορφιάς, πού ἔσθωσε ἀπὸ τὶς καταχρήσεις. Τὸ ντύσιμα καὶ τὰ στολιδία τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν ἦσαν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸ κέντρο στὸ ὁποῖο εἰσῆνε, ἀλλὰ τὰ σκουλαρχία της, δυὸ μεγάλα χρυσὰ Ἀνατολιτικὰ σκουλαρχία, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν τραβήξουν τὴν προσοχὴ ἓνος λαποδύτη.

Ὁ ναῦτης μας, παρακολουθώντας τὶς κινήσεις καὶ τὰ λόγια τοῦ νέου, ἀντελήθη σὲ λίγο ὅτι τὸ ἄτομον αὐτὸ εἶχε κάποια διαφορά μὲ τὴ φίλη του. Προποσούμενος λοιπὸν ὅτι κόβει μὲ δυσκολία τὸ σκληρὸ μιμητικὸ του, ἔγειρε λίγο πρὸς τὰ ἔμπροσθ, γιὰ ν' ἀκούῃ καλύτερα. Κί' ἄκουσε τότε τὸ νέο νὰ λέῃ μὲ πνιγμένη φωνὴ τὸ φίλη του:

—Ἄκουσέ με, Μπέτση... Πρέπει νὰ μοῦ τὰ δώσης.. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσης νὰ βγῶ ἀπ' τὴν ἀναπαράδιά!... Ἄλλωστε ἐγὼ δὲν σοῦ τὰ χάρισα; Τί λές; Ἐπιμένε στὴν ἀρνησί σου ἀκόμα;

—Δὲν παίρνε κανεὶς πίσω ὅτι ἔχει χάρισει! ἀπάντικε ἡ Μπέτση στὸ σῦντροφὸ της. Σκέψου τὸ καλά, Μπόμπ... Σκέψου το, πού σοῦ λέω: Ἄν πᾶς τὰ σκουλαρχία αὐτὰ στὸ ἐνεχυροδανειστήριο, νάσαι θέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὰ πάρουμε ποτέ πειὰ πίσω.

—Ἔρω γιὰτί τὰ δὲν αὐτὰ, Μπέτση... Τὰ λές, γιὰτί δὲν μ' ἀγαπᾶς πειὰ. Ναί, δὲν μ' ἀγαπᾶς ὅπως πρῶτα κί' αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς.

—Ἐ, λοιπόν... Ἄφοῦ μιλάς μ' αὐτὸν τὸν ἀπειλητικὸ τρόπο, σοῦ λέω: Δὲν σ' ἀγαπᾶ πειὰ, ναι δὲν σ' ἀγαπᾶ!...

—Βέβαια!... ἐσάρκασε ὁ Μπόμπ. Ἐταί γίνεται πάντα: Ὅταν δὲν ὑπάρχουν χρήματα, ὁ ἔρωτας κάνει φερά!... Παλιὰ δουλειὰ αὐτὴ, ὅσο κί' ὁ καταραμένος αὐτός κόμος!...

—Τί νὰ γίνῃ!... ψιθύρισε ἡ νέα. Ἐτοι εἶνε... Ἄς μὴ γάνομε λοιπὸν τὰ λόγια μας. Καὶ χαμογέλασε εἰρωνικὰ.

—Ἐταί λές, καταραμένη! οὐβλία ὁ Μπόμπ. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι κανένα κορδοῖ!... Θά σοῦ πάρω πίσω ὅτι σοῦ ἔδωσα.. Ἄκου; Δὸς μοῦ τὰ σκουλαρχία καὶ τὸ καλά, Μπέτση!... Δὸς τὰ μοῦ, σοῦ λέω...

—Ἄκου, Μπόμπ... Σὲ μένα δὲν περνᾶνε ἡ ἀπειλιές. Μοῦ φαίνεται πολὺ ἀστείος, δταν ἀγριεύεις.

Τὰ περιφροντικὰ καὶ εἰρωνικὰ αὐτὰ λόγια κάνανε ἔξω φρενὸν τὸν νέο μὲ τὸ ξυρισμένο κεφάλι. Ἐμεινε λίγες στιγμὲς ἀμίλητος, κυττάζοντας μὲ ἀγρία θλιμμένα τὴν γυναίκα πού καθόταν πλάι του καὶ κατόπιν ἄρπαξε ἀξαφνὰ τὸ ἓνα τῆς σκουλαρχία καὶ μ' ἓνα ἀπότομο, κτηνώδες τράβηγμα τὸ ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ αὐτί της!

Ἡ Μπέτση ἄσπρε ἓνα τρομερὸ ὄβρισμα πόνου κί' ἔπιασε τὸ ματωμένο αὐτί της.

Ὁ Μπόμπ εἶχε σηκωθῆ τώρα ὀρθῶς κί' ἦταν ἔτοιμος νὰ ριχτῆ ἀπάνω της, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ καὶ τὸ ἄλλο σκουλαρχία. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ πρόλαθε ὁ ναῦτης μας κί' ἄρπαξε τὸ μπράσσο του καὶ τοῦ ἔλεπε μὲ ἀσπρητόστα τόνο:

—Μὴν κινήθῃ!... Εἶσαι ἄναδρος!... Ὁ ὄγρως νέος μὲ τὸ ξυρισμένο κεφάλι δὲν ἦταν τόσο ἀδύνατος, ὅσο εἶχε λογαριάσει ὁ ναῦτης μας καὶ μὲ μιά κίνηση ἀπότομη ἔλευθερώθηκε. Κί' ἀμέσως, ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ σασκάκι του κί' ἀνασκουμπώθηκε, φώναξε μὲ ἀγρία καὶ διαπεραστικὴ φωνή:

—Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγὼ, παλιναῦτη, νὰ μὴ φτυρνῆς ὅπου δὲν σὲ σπέρνουν! Θὰ φᾶς γροθία πού θὰ σοῦβρῃ ὁ οὐρανὸς σποντύλι!

—Βέρυ γουέλλ! φώναξε ἀμέσως ὁ ναῦτης μας, παίρνοντας στάσι ἐπιθετικὴ. Ἐνας καλὸς ναῦτης ποτέ δὲν λογαριάζει μερικὲς γροθιές πού θὰ δώσῃ, δταν μάλιστα πρόκειται νὰ τὶς καταφέρῃ στὸ στομάχι ἓνος παληανθρώπου, πού δέρνει τὶς γυναῖκες.

Ἐντωμεταξὺ ὄλοι οἱ θαμώνες τοῦ κέντρου εἶχαν σταθῆ γύρω ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντιπάλους, πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ γυμνηθῶν, καὶ μερικὸ ἀπ' αὐτοὺς φώναζανε:

—Διόρθωσέ τον, Μπόμπ! Δὸς του νὰ μάθῃ μὲ ποῖον εἶχε τὴν τρέλλια νὰ τὰ βάλῃ!..

Ἀντιθέτως ὅλες σχεδὸν ἡ γυναῖκες εἶχαν πάρει τὸ μέρος τοῦ ναῦτη μας.

—Δὸς του σὸ κεφάλι, ναῦτη! φώναζανε ὅλες μαζῶ. Δεῖς; του τί πρέπει νὰ παθαῖνον ὅσοι γυμνοῦν γυναῖκες ἀνυπεράσπιστες! (Ἄκολουθε)

